

عنوان مقاله:

دکترین امر مطروحه در حقوق بین الملل خصوصی ایران با مطالعه تطبیقی در نظام حقوقی رومی - ژرمنی

محل انتشار:

پژوهشنامه حقوق تطبیقی، دوره 6، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

علی سلیمانی اندرور - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه مازندران، بابلسر، ایران.

سیدحسن حسینی مقدم - استادیار گروه حقوق خصوصی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه مازندران، بابلسر، ایران.

محمد عالم زاده - استادیار گروه حقوق خصوصی، دانشکده حقوق، واحد قائم شهر، دانشگاه آزاد اسلامی، قائم شهر، ایران.

خلاصه مقاله:

دکترین امر مطروحه به عنوان یکی از ابزارهای پیشگیری از دادرسی موازی در حقوق بین الملل خصوصی اغلب کشورهای رومی- ژرمنی شناسایی شده است. در حقوق ایران نیز در دعوی داخلی این دکترین به موجب بند ۲ ماده ۸۴ قانون آیین دادرسی مدنی به عنوان یکی از ایرادات و موانع رسیدگی پذیرفته شده است. با این وجود، در دعوی بین المللی به صراحت ماده ۹۷۱ قانون مدنی، مطرح بودن همان دعوی در محکمه خارجی رافع صلاحیت محکمه ایرانی نیست. این رویکرد که مبتنی بر دکترین حاکمیت ملی و عدم توجه به احترام متقابل به عمل محکمه خارجی است، انتقاد برخی از علمای علم حقوق را برانگیخته است. با این وجود، شناسایی دکترین مذکور در حقوق بین الملل خصوصی کشورها می تواند موجب افزایش اطمینان حقوقی، کاهش هزینه های تجاری و دادخواهی، ارائه اطمینان بیشتر در سرمایه گذاری های بین المللی و در نهایت اجرای عدالت گردد. از این رو، هدف پژوهش حاضر آن است که با بررسی رویکرد نظام های حقوقی رومی - ژرمنی، از جمله حقوق فرانسه، سوئیس و ایتالیا، امکان طرح، شرایط و آثار پذیرش دکترین امر مطروحه را در حقوق بین الملل خصوصی ایران واکاوی کند تا با تطبیق آن گامی در راه توسعه حقوقی کشور بر دارد. این بررسی ها نشان داد که در حقوق ایران، ضرورت های حقوقی و اقتصادی ایجاب می کند که دکترین امر مطروحه در دعوی بین المللی تحت برخی از شرایط مورد شناسایی قرار گیرد و به محکمه ایرانی اجازه داده شود تا دعوی را به نفع صلاحیت محکمه خارجی تا روشن شدن حکم قطعی متوقف نماید.

کلمات کلیدی:

دادرسی موازی، ایراد امر مطروحه، دعوی بین المللی، حقوق ایران، نظام رومی ژرمنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1570539>

